

LV

Briselē, 14.2.2011.

Pamatnostādnes¹

Savstarpējas atzīšanas regulas piemērošana mēslošanas līdzekļiem un augu kultūras substrātiem

1. IEVADS

Šā dokumenta mērķis ir sniegt „lietotājdraudzīgas” pamatnostādnes par Regulas (EK) Nr. 764/2008² („Savstarpējas atzīšanas regula” vai „Regula”) piemērošanu mēslošanas līdzekļiem un augu kultūras substrātiem. Tas tiks atjaunināts, lai atspoguļotu dalībvalstu, iestāžu un uzņēmumu pieredzi un sniegto informāciju.

Dokuments attiecas uz turpmāk norādītajiem produktiem:

- mēslošanas līdzekļiem, tas ir, vielām, kas apgādā augus ar barības vielām vai maina augsnes auglību, izņemot EK mēslošanas līdzekļus³;
- augu kultūras substrātiem, tas ir, materiāliem, kuros audzē augus, izņemot augsni *in situ*.

2. MĒSLOŠANAS LĪDZEKĻIEM UN AUGU KULTŪRAS SUBSTRĀTIEM PIEMĒROJAMĀIS REGULĒJUMS

Pašlaik ES tiesību akti par mēslošanas līdzekļiem ir tikai daļēji saskaņoti. Ar Regulu (EK) Nr. 2003/2003⁴ ieviestas tehniskas prasības un marķēšanas prasības “EK mēslošanas līdzekļiem”, t. i., tiem neorganiskajiem mēslošanas līdzekļiem, kas atbilst mēslošanas līdzekļu tipa apzīmējumiem, kuri norādīti Regulā. Šiem EK mēslošanas līdzekļiem atļauts būt brīvā apritē iekšējā tirgū. Taču Regula neliedz dalībvalstīm papildus minētajiem mēslošanas līdzekļiem laist tirgū “nacionālos” mēslošanas līdzekļus, proti, produktus, ko nav paredzēts

---

¹ Šis dokuments nav juridiski saistošs. Ne Eiropas Komisija, ne cita persona, kas darbojas tās vārdā, nav atbildīga par minētajā publikācijā iekļautās informācijas iespējamo izmantošanu, ne arī par kļūdām, kuras ir iespējamas, kaut arī dokuments rūpīgi sagatavots un pārbaudīts. Šīm pamatnostādņēm nebūtu jāskar turpmāka tehnisko noteikumu saskaņošana, lai pēc vajadzības uzlabotu iekšējā tirgus darbību. Šīs pamatnostādnes var neatspoguļot Eiropas Komisijas viedokli vai nostāju. Galīgā atbildība par ES tiesību aktu interpretāciju ir ES Tiesai.

² Eiropas Parlamenta un Padomes 2008. gada 9. jūlija Regula (EK) Nr. 764/2008, ar ko nosaka procedūras, lai dažus valstu tehniskos noteikumus piemērotu citā dalībvalstī likumīgi tirgotiem produktiem, un ar ko atceļ Lēmumu Nr. 3052/95/EK, OV L 218, 13.8.2008., 21. lpp.

³ Attiecas Regulas (EK) Nr. 2003/2003 I pielikums; OV L 304, 21.11.2003., 1. lpp.

⁴ Sk. 3. zemsvītras piezīmi.

apzīmēt kā “EK mēslošanas līdzekļus”, bet ko ražo atbilstīgi nacionālajiem noteikumiem. Kaut arī šiem noteikumiem nav jāatbilst konkrētajiem ES tiesību aktiem mēslošanas līdzekļu jomā, tiem tik un tā jāatbilst Līguma par Eiropas Savienību pamatprincipiem, jo īpaši preču brīvas aprites principam (LESD 34.–36. pants). Regula (EK) Nr. 764/2008 (“Regula”) ir pieņemta, lai savstarpējas atzīšanas princips darbotos pilnībā un tādējādi samazinātu nesaskaņoto nacionālo noteikumu atšķirības.

Uz augu kultūras substrātiem neattiecas neviens ES tiesību akts (izņemot ES oficiālo ekomarķējuma shēmu⁵, kas ir brīvprātīga shēma, kuras mērķis ir mudināt laist tirgū produktus un sniegt pakalpojumus, kas mazāk ietekmē vidi).

3. SAVSTARPĒJAS ATZĪŠANAS REGULA (EK) NR. 764/2008

Regulu piemēro administratīviem lēmumiem, kas, pamatojoties uz tehnisku noteikumu, adresēti uzņēmējiem attiecībā uz visiem produktiem, kurus likumīgi tirgo kādā citā dalībvalstī, bet kas neatbilst saskaņotajiem tiesību aktiem, ja lēmuma tieša vai netieša ietekme ir produkta aizliegums, pārveide, papildu pārbaude vai izņemšana no tirgus (2. panta 1. punkts). Visām iestādēm, kas plāno pieņemt šādu lēmumu, ir jāievēro Regulā noteiktās procesuālās prasības.

Regulu piemēro, ja ir spēkā turpmāk minētie nosacījumi.

3.1. (Paredzamajam) administratīvajam lēmumam jāattiecas uz citā dalībvalstī likumīgi tirgotu produktu

Savstarpējās atzīšanas principu piemēro, ja vienā dalībvalstī likumīgi tirgotu produktu laiž citas dalībvalsts tirgū neatkarīgi no tā faktiskās izcelsmes (ES vai trešās valsts produkts). Atbilstīgi šim principam dalībvalsts principā nevar aizliegt tās teritorijā pārdot produktus, kuri tiek likumīgi tirgoti citā dalībvalstī, pat ja tie ir ražoti saskaņā ar citiem tehniskiem noteikumiem. Faktiskos un iespējamus atteikumus piemērot savstarpējas atzīšanas principu reglamentē Regula. Tāpēc dalībvalstij, kura plāno liegt piekļuvi savam tirgum, ir jāievēro 6. pantā noteiktā kārtība.

3.2. (Paredzamajam) administratīvajam lēmumam ir jāattiecas uz produktu, uz kuru neattiecas saskaņotie ES tiesību akti

Regulu piemēro nesaskaņotajā jomā attiecībā uz tiem produktiem, attiecībā uz kuriem nepastāv ES līmenī saskaņoti tiesību akti, vai arī uz tiem produktu aspektiem, uz kuriem neattiecas daļēja saskaņošana.

3.3. (Paredzamajam) administratīvajam lēmumam jābūt adresētam uzņēmējam

Regulas darbības jomā neietilpst valsts iestāžu pieņemti ierobežojoši lēmumi, kas adresēti fiziskai vai juridiskai personai, kura nav uzņēmējs.

---

⁵ Eiropas Parlamenta un Padomes 2009. gada 25. novembra Regula (EK) Nr. 66/2010 par ES ekomarķējumu (Dokuments attiecas uz EEZ); OV L 27, 30.1.2010., 1.–19. lpp.

3.4. (Paredzamajam) administratīvajam lēmumam jābūt pamatotam ar tehnisku noteikumu

Saskaņā ar Regulas 2. panta 2. punktu tehnisks noteikums ir dalībvalsts normatīvs vai administratīvs akts, kas nav saskaņots ES līmenī:

1) kas aizliedz citas dalībvalsts tirgū likumīgi laista produkta (produktu veida) tirgošanu attiecīgās dalībvalsts teritorijā vai kas ir obligāti jāievēro, lai šo produktu varētu tirgot dalībvalstī, kurā tiek vai tiks pieņemts administratīvais lēmums, un

2) kas nosaka šā produkta (produktu veida) nepieciešamās īpašības, piemēram, kvalitātes līmeni, darbību vai drošumu, vai izmērus, tostarp prasības attiecībā uz produkta nosaukumu, ar kuru to pārdod, terminoloģiju, simboliem, pārbaudēm un pārbaužu metodēm, iesaiņojumu, marķēšanu vai etiķetēšanu, vai

3) kas patērētāju vai vides aizsardzības nolūkā izvērza produktam (produktu veidam) visas pārējās prasības, kuras ietekmē produkta aprites ciklu pēc tā laišanas tirgū, piemēram, izmantošanas, pārstrādes, atkārtotas lietošanas vai iznīcināšanas prasības, ja tās var būtiski ietekmēt produkta (produktu veida) sastāvu, īpašības vai tirdzniecību.

3.5. (Paredzamā) administratīvā lēmuma tiešai vai netiešai ietekmei jābūt kādai no turpmāk minētajām:

- a) aizliegums laist tirgū attiecīgo produktu (produktu veidu);
- b) attiecīgā produkta (produktu veida) pārveide vai papildu pārbaude, pirms to var laist vai tam var atļaut atrasties tirgū;
- c) attiecīgā produkta (produktu veida) izņemšana no tirgus.

Ikviens šāds (paredzētais) lēmums ir jāpieņem saskaņā ar Regulas 2. panta 1. punktu.

4. SAVSTARPĒJAS ATZĪŠANAS REGULAS PIEMĒROŠANA MĒSLOŠANAS LĪDZEKĻIEM UN AUGU KULTŪRAS SUBSTRĀTIEM

Savstarpējas atzīšanas regula būtu jāpieņem mēslošanas līdzekļiem un augu kultūras substrātiem tikai tad, ja ir izpildīti visi 4.1.–4.4. punktā minētie nosacījumi.

4.1. (Paredzamajam) administratīvajam lēmumam jāattiecas uz citā dalībvalstī likumīgi tirgotiem mēslošanas līdzekļiem un/vai augu kultūras substrātiem

Regula būtu jāpieņem tikai tiem “nacionālajiem” mēslošanas līdzekļiem un augu kultūras substrātiem, kas tiek likumīgi tirgoti citā dalībvalstī (2. panta 1. punkts). Tas nozīmē, ka Regulas darbības jomā neietilpst tie mēslošanas līdzekļi un augu kultūras substrāti, kuri iepriekš nav tirgoti ES. Šādiem mēslošanas līdzekļiem un augu kultūras substrātiem būs jāatbilst visiem noteikumiem, kas ir spēkā tajā dalībvalstī, kurā tie tiek laisti ES tirgū pirmo reizi.

4.2. (Paredzamajam) administratīvajam lēmumam jābūt adresētam uzņēmējam

Saskaņā ar Savstarpējas atzīšanas regulas 2. panta 1. punktu Regulu piemēro administratīviem lēmumiem, kas adresēti uzņēmējiem un pieņemti vai ko ir plānots pieņemt, pamatojoties uz tehnisku noteikumu, attiecībā uz mēslošanas līdzekļiem un augu kultūras substrātiem, kurus likumīgi tirgo kādā citā dalībvalstī, ja šāda lēmuma tieša vai netieša ietekme ir produkta aizliegums, pārveide, papildu pārbaude vai izņemšana no tirgus atbilstīgi 4. punkta 1. apakšpunktam.

Uzņēmējs ir persona, kas būtībā ir iesaistīta attiecīgā produkta piegādes ķēdē no ražotāja/importētāja līdz mazumtirgotājam. Galīgie lietotāji, arī *profesionālie lietotāji*, piemēram, kultūraugu vai dzīvnieku audzētāji neietilpst Savstarpējās atzīšanas regulas darbības jomā.

Tāpēc, neskarot LESD 36. pantu, Savstarpējas atzīšanas regulas darbības jomā neietilpst kompetento valsts iestāžu pieņemti ierobežojoši lēmumi, kas adresēti fiziskai vai juridiskai personai, kura nav uzņēmējs.

4.3. (Paredzamajam) administratīvajam lēmumam jābūt pamatotam ar tehnisku noteikumu

4.3.1. Termina “tehnisks noteikums” nozīme

Savstarpējas atzīšanas regulu piemēro (paredzamiem) administratīviem lēmumiem, ko pieņem, pamatojoties uz “tehnisku noteikumu” (Regulas 2. panta 2. punkts).

Attiecībā uz mēslošanas līdzekļiem un augu kultūras substrātiem tehnisks noteikums ir jebkurš dalībvalsts normatīvs akts vai administratīvs noteikums:

- a) kas aizliedz citā dalībvalstī likumīgi tirgota “nacionālā” mēslošanas līdzekļa vai augu kultūras substrāta tirdzniecību dalībvalsts teritorijā, kurā ir vai tiks pieņemts administratīvais lēmums, vai kas ir obligāti jāievēro, ja šo mēslošanas līdzekli vai augu kultūras substrātu tirgo šīs dalībvalsts teritorijā, un
- b) kas nosaka:
  - mēslošanas līdzekļa vai augu kultūras substrāta (tā veida) nepieciešamās īpašības, piemēram, kvalitātes līmeni, darbību vai drošumu, vai izmērus, tostarp prasības attiecībā uz produkta nosaukumu, ar kuru to pārdod, terminoloģiju, simboliem, pārbaudēm un pārbaužu metodēm, iesaiņojumu, marķēšanu vai etiķetēšanu, vai
  - visas pārējās prasības, kas izvirzītas mēslošanas līdzeklim vai augu kultūras substrātam (tā veidam), lai aizsargātu patērētājus vai vidi, un kas ietekmē produkta aprites ciklu pēc tā laišanas tirgū, piemēram, izmantošanas, pārstrādes, atkārtotas lietošanas vai iznīcināšanas prasības, ja tās var būtiski ietekmēt mēslošanas līdzekļa vai augu kultūras substrāta sastāvu, īpašības vai tirdzniecību.

4.3.2. Iepriekšējās atļaujas procedūras

ES tiesību akti principā kavē dalībvalstis noteikt piemērotus pasākumus, ja uzskata to par vajadzīgu, lai sabiedrības veselības apsvērumu vai vides aizsardzības dēļ kontrolētu un/vai ierobežotu “nacionālo” mēslošanas līdzekļu vai augu kultūras

substrātu laišanu tirgū. Dalībvalstis parasti nosaka šos pasākumus iepriekšējas atļaujas procedūrās, kuras paredz pirms produkta laišanas konkrētās dalībvalsts tirgū un pēc pieteikuma saņemšanas oficiālu dalībvalsts kompetentās iestādes apstiprinājumu.

Eiropas Savienības Tiesa vairākkārt ir lēmusi⁶, ka ikviens valsts tiesību akts, kurā noteikts, ka pirms produkta laišanas tirgū attiecībā uz to ir jāsaņem iepriekšēja atļauja, ierobežo preču brīvu apriti. Tomēr šādu iepriekšējas atļaujas procedūru piemērošana var būt pamatota, ja nacionālo noteikumu mērķis ir nodrošināt ES tiesībās atzītu sabiedrības interešu ievērošanu un tie atbilst proporcionalitātes principam (Regulas 11. apsvēruma).

Tiesa ir noteikusi vairākus nosacījumus, kuriem jāpastāv, lai iepriekšējas atļaujas procedūras piemērošanu varētu uzskatīt par pamatotu:

- lai ierobežotu valsts iestāžu rīcības brīvību un nepieļautu tās patvaļīgu izmantošanu, procedūras pamatā ir jābūt objektīviem, nediskriminējošiem kritērijiem, kuri attiecīgajiem uzņēmumiem ir zināmi iepriekš;
- procedūra nedrīkst pēc būtības dublēt pārbaudes, kas tajā pašā valstī vai citā dalībvalstī jau tiek īstenotas saistībā ar citām procedūrām;
- iepriekšējas atļaujas procedūra tiks piemērota vienīgi tad, ja pārbaude pēc produkta laišanas tirgū būtu pārāk novēlota, lai nodrošinātu īstenu efektivitāti un pārbaudes mērķa sasniegšanu;
- uzņēmēji neatsakās no sava uzņēmējdarbības ieceres īstenošanas procedūras radīto izmaksu un laika patēriņa dēļ.

4.3.3. *Vai iepriekšēja atļauja ir tehnisks noteikums*

Pienākums attiecināt uz mēslošanas līdzekļiem vai augu kultūras substrātam iepriekšējas atļaujas procedūru, pirms to var laist tirgū dalībvalstī, neietilpst Regulas darbības jomā (Regulas 12. apsvēruma). Šāds pienākums pats par sevi nav uzskatāms par tehnisku noteikumu Regulas nozīmē, jo tas nenosaka mēslošanas līdzekļa vai augu kultūras substrāta (tā veida) nepieciešamās īpašības. Tādējādi Regulu nepiemēro lēmumiem par mēslošanas līdzekļu vai augu kultūras substrātu izslēgšanu vai izņemšanu no tirgus, kuri pieņemti, pamatojoties vienīgi uz to, ka attiecībā uz tiem nav saņemta iepriekšēja atļauja.

Ja tomēr pieteikums šādas obligātas iepriekšējas atļaujas saņemšanai attiecībā uz produktu ir iesniegts, ikviens plānotais lēmums par šā pieteikuma noraidīšanu, pamatojoties uz tehnisku noteikumu, ir jāpieņem saskaņā ar Regulu, lai pieteikuma iesniedzējs varētu izmantot Regulā noteikto procesuālo aizsardzību.

---

⁶ Tiesas 2002. gada 22. janvāra spriedums lietā C-390/99 *Canal Satélite Digital SL*, 43. punkts; Tiesas 2005. gada 10. novembra spriedums lietā C-432/03 Komisija pret Portugāles Republiku, 52. punkts; Tiesas 2004. gada 15. jūlija spriedums lietā C-443/02 *Nicolas Schreiber*, 49.–50. punkts.

4.3.4. *Mēslošanas līdzekļu un augu kultūras substrātu apstiprinātie saraksti*

Dažas savās attiecīgajās iepriekšējās atļaujas procedūrās atsaucas uz apstiprinātiem sarakstiem, kuros klasificēti konkrēti mēslošanas līdzekļu un/vai augu kultūras substrātu veidi. Atbilstīgi šiem sarakstiem produktus, kas atbilst sarakstā norādītajiem veidiem, var laist galamērķa dalībvalsts iekšzemes tirgū.

ES tiesību akti principā kavē dalībvalstis izveidot šādu apstiprinātu sarakstu, ja uzskata to par vajadzīgu, lai sabiedrības veselības apsvērumu vai vides aizsardzības dēļ kontrolētu un/vai ierobežotu “nacionālo” mēslošanas līdzekļu vai augu kultūras substrātu laišanu tirgū. Taču ES Tiesa pastāvīgi ir lēmusi, kas nacionālajiem tiesību aktiem būtu jāparedz procedūra, kas ļautu konkrēto veidu iekļaut minētajos sarakstos, un/vai atsevišķas reģistrācijas vai atļaujas procedūra produktiem (produktu veidiem), kas nav sarakstos, bet jau tiek likumīgi laisti tirgū vai ražoti citā dalībvalstī. Šādai procedūrai jābūt viegli pieejamai, pabeidzamai samērīgā laikā, un, ja atļauja netiek piešķirta, tad jānodrošina iespēja noraidīšanas lēmumu apstrīdēt tiesā (sal. ar spriedumu lietā C-244/06, *Dynamic Medien*, 50. punktu).

4.3.5. *Mēslošanas līdzekļu un augu kultūras substrātu aizlieguma saraksti*

Dažos gadījumos iepriekšējās atļaujas procedūras izmanto izstrādātos aizlieguma sarakstus, kur norādītas dažas aizliegtas vielas. Piemērojot šo sistēmu dalībvalstis neatļauj mēslošanas līdzekļu un/vai augu kultūras substrātu tirdzniecību, pamatojoties vienīgi uz to, ka tajos ir neatļautas sastāvdaļas un nepamatojot noraidīšanu ar reālu risku sabiedrības veselībai. Saskaņā ar Tiesas judikatūru (sal. ar spriedumu lietā C-24/00, Komisija pret Francijas Republiku, 43. punktu), dalībvalstij vienmēr jānorāda attiecīgais risks sabiedrības veselībai.

Turklāt no Tiesas judikatūras izriet arī, ka dalībvalstis nav tiesīgas aizliegt mēslošanas līdzekļu vai augu kultūras substrātu tirdzniecību, ko likumīgi tirgo citā dalībvalstī, pamatojot aizliegumu vienīgi ar to, ka to lietošana nenodrošina nekādu labumu, un nenorādot ar sabiedrības veselību vai vides aizsardzību saistītus apsvērumus.

4.3.6. *Valodas prasības etiķetējumam*

Dalībvalstis var pieprasīt, lai etiķete, marķējums uz iepakojuma un pavaddokumenti būtu vismaz galamērķa dalībvalsts oficiālajā(-ās) valodā(-ās) atbilstīgi Regulas (EK) Nr. 764/2008 10. apsvērumam.

4.4. **(Paredzamajiem) administratīvajiem lēmumiem jāaizliedz citā dalībvalstī likumīgi tirgota mēslošanas līdzekļa vai augu kultūras substrāta tirdzniecība**

(Paredzamajam) administratīvajam lēmumam ir jābūt ar šādu tiešu vai netiešu ietekmi:

- aizliegums laist tirgū attiecīgo mēslošanas līdzekli vai augu kultūras substrātu (tā veidu);
- attiecīgā mēslošanas līdzekļa vai augu kultūras substrāta (tā veida) pārveide vai papildu pārbaude, pirms to var laist vai tam var atļaut atrasties tirgū;

- attiecīgā mēslošanas līdzekļa vai augu kultūras substrāta (tā veida) izņemšana no tirgus.

5. NOVĒRTĒŠANAS PROCEDŪRAS UN INFORMĀCIJAS PIEPRASĪJUMI

Ja kompetentā iestāde pieprasa novērtēt produktu, lai noteiktu, vai ir jāpieņem administratīvs lēmums, dalībvalsts var pieprasīt uzņēmējiem attiecīgu informāciju par produkta īpašībām (Regulas 4. pants). Tomēr pieprasījumam būtu jābūt samērīgam: procedūra nedrīkst pēc būtības dublēt pārbaudes, kas tajā pašā valstī vai citā dalībvalstī jau tiek īstenotas saistībā ar citām procedūrām.

Dalībvalstis nevar nepieņemt sertifikātus vai pārbaudes ziņojumus, ko izdevusi atbilstības novērtēšanas struktūra, kas akreditēta attiecīgajā atbilstības novērtēšanas jomā saskaņā ar Regulu (EK) Nr. 765/2008, pamatojot nepieņemšanu ar minētās struktūras kompetenci (Regulas 5. pants).

6. SECINĀJUMS: VESELĪBAS UN VIDES RISKU APKAROŠANA

Savstarpēja atzīšana ir pamatota ar preču brīvu apriti, dalībvalstīm savstarpēji uzticoties un pieņemot, ka dalībvalstis piemēro līdzvērtīgus vides un cilvēka veselības aizsardzības kritērijus.

Tomēr galamērķa dalībvalstij var būt likumīgi iemesli aizliegt vai pārtraukt mēslošanas līdzekļu vai augu kultūras substrātu tirdzniecību savā teritorijā, pat ja tie tiek likumīgi pārdoti citā dalībvalstī. ES tiesību akti paredz pietiekami daudz iespēju tieši aizliegt bīstamus produktus (Direktīva par produktu vispārēju drošību⁷, Pārtikas nekaitīguma regula⁸ un Regula par pārtikas un barības oficiālo kontroli⁹). Turklāt LESD 36. pantā norādīts, ar kādiem aizsardzības veidiem dalībvalstis var pamatot nacionālos pasākumus, kas kavē pārrobežu tirdzniecību, to starpā ir cilvēka, dzīvnieku vai augu veselības un dzīvības aizsardzība. Tiesa LESD 36. pantā uzskaitītos izņēmumus, no kuriem neviens neattiecas uz ekonomiskajām interesēm, interpretē šaurā nozīmē. Turklāt ikvienam pasākumam jāatbilst proporcionalitātes principam un tas nedrīkst "būt patvaļīgas diskriminācijas vai slēpta ierobežojuma līdzeklis tirdzniecībā starp dalībvalstīm"¹⁰.

Pierādīšanas pienākums, kas pamatotu pasākumus, kuri pieņemti saskaņā ar LESD 36. pantu, ir dalībvalstīm, nevis uzņēmējiem.

---

⁷ Eiropas Parlamenta un Padomes 2001. gada 3. decembra Direktīva 2001/95/EK par produktu vispārēju drošību (Dokuments attiecas uz EEZ); OV L 11, 15.1.2002., 4.–17. lpp.

⁸ Eiropas Parlamenta un Padomes 2002. gada 28. janvāra regula (EK) Nr. 178/2002, ar ko paredz vispārīgus pārtikas aprites tiesību aktu principus un prasības, izveido Eiropas Pārtikas nekaitīguma iestādi un paredz procedūras saistībā ar pārtikas nekaitīgumu; OV L 31, 1.2.2002., 1.–24. lpp.

⁹ Eiropas Parlamenta un Padomes 2004. gada 29. aprīļa Regula (EK) Nr. 882/2004 par oficiālo kontroli, ko veic, lai nodrošinātu atbilstības pārbaudi saistībā ar dzīvnieku barības un pārtikas aprites tiesību aktiem un dzīvnieku veselības un dzīvnieku labturības noteikumiem; OV L 165, 30.4.2004., 1.–141. lpp.

¹⁰ Spriedums lietā 34/79, *Henn un Darby* [1979], *ECR*, 3795. lpp., 21. punkts, kā arī spriedums apvienotajās lietās C-1/90 un C-176/90, *Aragonesa de Publicidad Exterior un Publivia* [1991], *ECR*, I-4151. lpp., 20. punkts.